

לתגובות והערות: שגי' 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוד ז"ל,
מיכאל בן מורוד ז"ל, רחמים בן מורוד ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל - לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שְׁבֵת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 117 לשבת 1.11.2013 - תשע"ד מרחשוון כח

זה השער לה' צדיקים יבוא בו

תולדות

וַיַּעֲתֵר יַצְחָק לֵה' לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ פִּי עֲקָרָה הוּא וַיַּעֲתֵר לוֹ ה' וַתֵּהֵר רַבֵּקָה אִשְׁתּוֹ (כה, כא)
ברש"י: לוֹ וְלֹא לֵה'. שאין דומה תפלת צדיק בן צדיק לתפלת צדיק בן רשע. ומקשים המפרשים, הלא רש"י
בעצמו הביא לעיל על הפסוק (כה, כ): "בַּת בְּתוּאֵל" - להגיד שבחה שהיתה בת רשע ואחות רשע ומקומה
אנשי רשע ולא למדה ממעשיהם. הרי דאדרבה צדיק בן רשע עדיף יותר. אמנם יש לומר שאכן צדיק בן רשע
עדיף יותר, אולם לענין תפלה זה אחרת, דהרי אמרו חכמינו ז"ל (סוטה ה, ב): "אמר ר' יהושע בן לוי בא וראה
כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה וכו' שאין תפלתו נמאסת שנאמר (תהלים נא, יט): "לֵב נְשָׁר וְנִדְבָה
אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה". וידוע מה שאמר הגה"ק מראפשיץ זצ"ל דצדיק בן צדיק תמיד לבו נשבר בקרבו כי
בהעלותו על זכרונו מעשה אבותיו אז נחשב בעיניו כאפס ואין, לא כן צדיק בן רשע אין לבו נשבר כל כך,
שהרי בהעריכו מעשיו נגד מעשה אבותיו אדרבה יגבה לבו. זה תוכן דבריו הקדושים. ומעתה יובנו היטב דברי
רש"י, דרק לענין תפלה עדיף תפלת צדיק בן צדיק מטעם הנ"ל. (כרם שלמה - באבוב).

וַיַּעֲתֵר יַצְחָק לֵה' לְנֹכַח אִשְׁתּוֹ פִּי עֲקָרָה הוּא וַיַּעֲתֵר לוֹ ה' וַתֵּהֵר רַבֵּקָה אִשְׁתּוֹ (כה, כא)
"וַיַּעֲתֵר לוֹ ה'" - מסביר רש"י: לוֹ וְלֹא לֵה', שאינה דומה תפילת צדיק בן צדיק לתפילת צדיק בן רשע.
הט"ז בשולחן ערוך (אורח חיים, סימן נ"ג סק"ג) הביא את המהרש"ל הסובר שכאשר עומדים לפנינו שני בעלי
תפילה השווים בכל תכונותיהם, וההבדל היחיד ביניהם הוא שהאחד מיוחס והשני לא, אזי המיוחס קודם,
משום שאינה דומה תפילת צדיק בן צדיק לתפילת צדיק בן רשע. הט"ז חולק עליו וסובר שעדיף לבחור במי
שאינו מיוחס, כי תפילתו נשמעת יותר, שהרי נאמר (ישעיהו נז, יט): "שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב אָמַר ה'
וּרְפִאתֵיו", קודם לרחוק ואחר כך לקרוב. וזאת על פי דברי הרא"ש. ועדיין צריך עיון, כיצד צריך הט"ז את
דברי הגמרא ביבמות המצוטטים בדברי רש"י הנ"ל שאינה דומה תפילת צדיק בן צדיק לתפילת צדיק בן רשע?
וכבר עמד על כך בעל 'התורה תמימה': ונראה ליישב 'שאינה דומה תפילת צדיק בן צדיק לתפילת צדיק בן
רשע', הוא רק שמתפלל על צרכי עצמו, ומשום דזכותו של האדם לא מהני לעצמו בעולם הזה, והוא יכול
להינות בזכות אבותיו, אבל המתפלל בעד אחרים, ועל אחת כמה וכמה בעד הכלל כולו, אוי מי שהוא צדיק
בן רשע כוחו גדול יותר, שהרי הניח מעשה אבותיו הרעים ואחז מעשה הצדיקים, והכל בכוחות עצמו.

וַיִּתְרַצְצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּה וַתֹּאמֶר אִם פֶּן לְמִה זֶה אֲנֹכִי וַתֵּלֶךְ לְדַרְשׁ אֶת ה' (כה, כב)
'רבקה' היא רמוז לנשמה של האדם, ו'יתרצצו הבנים בקרבה' - רמוז למה שמתרחש באדם, שבאדם מתרוצץ
יצר הרע ויצר הטוב, ולפעמים האדם אומר לקב"ה, די כבר, אני לא יכול עם הניסיונות הללו, 'למה זה אנכי'
שכל הזמן יש מאבק בין היצר הרע ליצר הטוב, כמו שנאמר על יעקב (בראשית לה, כה): "וַיִּאָּבֵק אִישׁ עִמּוֹ עַד
עֲלוֹת הַשָּׁחַר" - שהיצר הרע לא מרפה מהאדם לרגע, כל החיים, כל רגע עד עלות השחר נאבק איתו. ומה
צריך לעשות כדי להינצל? רמוז לנו בפסוק "וַתֵּלֶךְ לְדַרְשׁ אֶת ה'": שאדם ילך לדרוש את ה' וזאת יעשה
באמצעות לימוד תורה (כמו שאמרו חז"ל בקידושין (לב, ב) - "משכחו לבית המדרש"), ובכך ינצל, שנאמר
"אמר הקב"ה לישראל בני בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים
בידו. ועוד בס"ד אפשר לומר וַתֵּלֶךְ לְדַרְשׁ אֶת ה' - נאמר דווקא אותיות דרש - רמוז לאדם שילמד תורה על
דרך הדרש, ובכך יתחבר יותר לתורה הקדושה וירגיש במתיקות שלה ואז יזכה להינצל מהיצר הרע.

וַיֹּאמֶר ה' לֵה' שְׁנֵי גוֹיִם בְּבִטְנָךְ (כה, כג)
רש"י מצטט את דיוק הגמרא על לשון הכתוב "גיים" שהוא כמו 'גאים' - אלו אנטונינוס ורבינו הקדוש שלא
פסק מעל שולחנם לא צנון ולא חזרת. ובודאי שיש בשני ירקות אלו, רמזים גדולים בעבודת השי"ת. וכך למשל
מובא בספר "ילקוט חמישאי", בשם רבי יוסף זיאת שליט"א כפי ששמע מקדוש ישראל ה'בבא סאלי' זיע"א ש:

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

'צנון' – מרמז לקרירות. היינו שאם יבוא יצר הרע, שהוא כאש בוערת, להשכיל את האדם בדבר עבירה – יצנן עצמו ולא יעבור. 'חזרת' – מורה על ענין החזרה בלימוד שיש לחזור ולשנן את תלמודו חזור ושנן.

וַיְדוּ אַחֲזֵת בַּעֲקֵב עֵשׂוֹ (כה,כו)

צריך להבין למה אחז יעקב בעקב עשו ומה הענין בזה. ונראה לומר על פי מה שאמרו חז"ל במסכת שבת (דף נו, ע"ב): "דכל שבידו למחות בעוברי עבירה ולא מיחה נתפס בעונו". וכיון דעשו רצה לצאת לפתח עבודה זרה אם כן היה מחובתו של יעקב למחות בו כי הרי כבר קיים את התורה בעודו במעי אמו. וזה ענין "וַיְדוּ אַחֲזֵת בַּעֲקֵב עֵשׂוֹ" – לעכבו ולמנעו מלצאת לעבודה זרה, ומובן לפי זה ביתר שאת ענין "וַיִּתְרַצְצוּ" דהיינו שיעקב התרוצץ באחיו למונעו מעבירה. (איבא דאברהם – פיטסבורג).

וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב (כה,כו)

אנו מוצאים בפרשת השבוע עניינים מופלאים של כוח התפילה בתחילת הפרשה, וכן את כוח הברכה שברך יצחק את יעקב, כמ"ש 'הקל קול יעקב' שכוח ה'קול' של יהודי מהפך ממידת הדין למידת הרחמים, כאשר התפילה אמתית בפנימיות הלב, ובספה"ק 'דגל מחנה אפרים' מביא רמז לזה בפסוק 'וַיִּקְרָא שְׁמוֹ' מי יכול לקרוא השי"ת? "יעקב" – היינו מי שהוא במדרגת אמת כמ"ש (תהלים קמה, יח): "קרוב ה' לְכָל קְרָאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת".

וַיִּאָּהֵב יִצְחָק אֶת עֵשׂוֹ פִּי צִיד בְּפִיו (כה,כח)

אמרו חז"ל שבת (פט, ב): לעתיד לבא יאמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: בניך חטאו לי! יאמר לפניו: ריבוננו של עולם, ימחו על קדושת שמך! אמר הקב"ה: אמר לו ליעקב שהיה לו צער גידול בנים, אפשר יבקש עליהם רחמים. אמר לו: בניך חטאו! אמר לפניו: ריבוננו של עולם, ימחו על קדושת שמך! אמר לו ליעקב: בניך חטאו לי! אמר לפניו: ריבוננו של עולם, בני ולא בניך?! ... אם אתה סובל את כולם מוטב ואם לאו חצי עלי וחצי עליך. ואם כולם עלי, הלא הקרבתי נפשי לפניך! מדוע זכה יצחק למה שלא זכו שאר האבות להשיב לקב"ה תשובה וללמד זכות על בניהם? כיוון שיצחק טען: ריבוננו של עולם! הלא גם לי היה בן שהקדיח תבשילו ואף על פי כן הארתי לו פנים ולא השלכתיו מביתי... זהו שאמר הכתוב: "וַיִּאָּהֵב יִצְחָק אֶת עֵשׂוֹ", מדוע? "פִּי צִיד בְּפִיו!" הוא זימן לו ציד בפיו להשיב לו לקב"ה תשובה לעתיד לבוא. (פנים מאירים)

וַיִּאָּהֵב יִצְחָק אֶת עֵשׂוֹ פִּי צִיד בְּפִיו וְרִבְקָה אֶהָבֵת אֶת יַעֲקֹב (כה,כח)

מדוע אצל יצחק נאמר "וַיִּאָּהֵב" שהוא לשון עבר, ואילו אצל רבקה נאמר "אֶהָבֵת" שהוא לשון הווה? קושיה זו יש לתרץ על פי משל: בעיר אחת קיבלו עליהם רב חדש. היללו כל בני העיר את רבם, כי ידיו רב לו בתורה ופיו מפיק מרגליות בדרשותיו הנפלאות. והנה רב זה, יש מקום לבחור אותו בשתי אפשרויות: האחת שהרב באמת תלמיד חכם מלא וגדוש בש"ס ופוסקים דרשות ואגדות. אולם יש אפשרות שניה שהרב הוא כלי ריק מצד עצמו, אלא ששמע מעט חידושי תורה ודרשות אחרים ונוהג במרמה כאילו הוא עצמו חידש את הדברים. ההבדל ביניהם הוא שאם הרב תלמיד חכם הרי שכבודו יגדל מיום ליום, שהרי בכל עת יכירו עוד ועוד את גדלותו בתורה, ומה שהכירו היום לא הכירו אמש. ואילו אם הרב נוהג במרמה הרי שכבודו ילך ויפחת, כי כאשר יסיים לומר לפני קהלו את אשר שמע, שוב לא יידע לומר דבר... כן הוא גם הנמשל, ביצחק נאמר: "וַיִּאָּהֵב יִצְחָק אֶת עֵשׂוֹ" בלשון עבר, ומדוע? "פִּי צִיד בְּפִיו", שהיה צד אותו במרמה בדבריו, על כן היו כבודו ואהבתו הולכים ופוחתים בעיניו. ואילו על רבקה נאמר: "אֶהָבֵת אֶת יַעֲקֹב", בלשון הווה, כי ככל שהייתה שומעת את קולו בלימוד התורה הייתה מוסיפה אהבה על אהבתו יום אחר יום ביתר שאת.

וַיִּאָּהֵב יִצְחָק אֶת עֵשׂוֹ פִּי צִיד בְּפִיו וְרִבְקָה אֶהָבֵת אֶת יַעֲקֹב (כה,כח)

לכאורה קשה מדוע יצחק אהב את עשיו, ורבקה אהבה את יעקב? אלא שמעתי תירוץ על פי הגמרא במסכת קידושין (דף לא ע"א), שהבן הוא מחוייב בכיבוד אב ואם ועל ידי זה האב מזכה את בנו להכנס לגן עדן, וכמו שאמרו חז"ל בגמרא במסכת סנהדרין (דף ק"ד ע"א), וכן מובא בזהר הקדוש ח"ב דף רע"ג ע"ב): "ברא מזכה אבא", וגם האבא זוכה מפני שזיכה את בנו במצווה, ולכן יצחק אהב את עשיו, מפני שעשיו היה מכבדו, ואילו רבקה אהבה את יעקב, מבואר על פי הגמרא במסכת ברכות (דף י"ז ע"א): "הני נשיי במאי זכיין באקרואי בניהו לבי כנישתא" ששולחות את הבנים לבתי כנסיות ועל ידי כך הם מקבלות שכר לעולם הבא, ולכן רבקה חיפשה את הזכות שלה בעולם הבא, וזה היה בזכות יעקב ששלחה אותו לבית המדרש, כמו שנאמר: "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֵשֵׁב אֲדָלָיִם" (אמרי תורה דף נד).

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

הִלְעִיטְנִי נָא מִן הָאֲדָם הָאֲדָם הַזֶּה (כה,ל)

עני אחד הגיע לעיר גדולה וצוררו על שכמו. פגש בו לץ אחד ושאל לשלומו. "שלומי" נאנח העני ואמר: "זה לי כמה ימים לא בא כל אוכל אל פי, ומה זה תשאל לשלומי...". "אם כך" – אמר הלץ – "בא עמי אל ביתי ואכבד אותך בארוחות דשנות וטעימות, ואף חדר ומיטה נוחה לנוח שם. אתה תהיה אורחי! לקח הלץ את העני המסכן והביא אותו אל האכסניה המפוארת ביותר בעיר...". ישב העני באכסניה והנאתו הייתה שלמה – החדר היה נעים ומרווח, המיטה נקייה, ושלוש פעמים ביום הוגשה לפניו ארוחת מלכים. אבל העני שבע והותיר... לבסוף, כאשר ביקש לעזוב את העיר, ארז את מעט מטלטליו הדלים ועמד לצאת אל הרחוב. "לאט לך" – תפס בבגדו בעל האכסניה – "לאן אתה נחפז, הן עדיין לא שילמת את החשבון..." הבין מיד העני כי הלץ שיטה בו, אולם כסף הרי לא היה לו, על כן השאיר את חפציו כערבון ביד בעל האכסניה ויצא אל רחוב העיר כשהוא במבוכה רבה, שכן לא ידע מה לעשות... עד מהרה פגש בו הלץ אלא שהפעם התחזה לאדם אחר.. העני לא הכיר את בן שיחו על כן תינה בפניו את צערו. "שמע לי" – אמר הלץ – "אמת הדבר ונפלת בידי לץ רע לב, אולם עצתי לך כי מאחר שבין כך ובין כך חפצך ביד בעל האכסניה – לך ואכול אצלו עוד כמה ימים..." כן הוא גם הנמשל – אמר המגיד מדובנא וצ"ל דרכו של היצר הרע שבא הוא אל האדם בימי ילדותו ומסית אותו ליהנות מהבלי העולם הזה. אחר כך בימי הזקנה כאשר מבין כי שגה ועליו "לשלם" עבור כל מעשיו, בא אליו יצר הרע שנית, מסית אותו וטוען: הן ממילא עליך לשלם על כל מעשיך, אם כן חטוף נא עוד מעט מהבלי עולם הזה! עלינו לדעת ולהבין מי הוא היועץ לנו רעה וכך נדע כיצד להתמודד עימו!

וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ הַנְּחָה אֲנֹכִי הוֹלֵךְ לְמוֹת וְלָמָּה זֶה לִי בְּכֹרָה (כה,לב)

נוכל לבאר פסוק זה על פי הגמרא בברכות (דף לב) שאומרת: "כהן שהרג את הנפש – אסור לישא כפיו". וקודם מתן תורה העבודה היתה ע"י הבכורות, וא"כ, אם בכור הרג את הנפש – אסור לו לישא את כפיו. וזה מה שאמר עשו: "הנחה אנכי הולך למוות" – דהיינו להרוג את הנפש, שהרי עשו היה רוצח (בבא בתרא טז), וא"כ "ולמה זה לי בכורה?", הלא לא אוכל לישא את כפי. (מדרש יונתן).

וַיֵּאבֵל וַיִּשֶׁתּוּ וַיִּקְמוּ וַיִּלְכְּדוּ וַיִּבְּזוּ עֲשׂוּ אֶת הַבְּכֹרָה (כה,לד)

בתחילת המכירה עוד אפשר ללמד עליו זכות: רעב היה ועייף ונאלץ למכור. אך לאחר שאכל ושתה, מן הראוי היה לצעוק ולהתחרט על המכירה. אבל בזה שהלך ולא התחרט מוכיח כי: "ויבז עשו את הבכורה". סופו הוכיח את תחילתו. לא מחמת הרעב מכר, אלא זלוול. (שער בת רבים).

גוֹר בְּאֶרֶץ הַזֹּאת וְאֶהִי עִמָּךְ וְאֶבְרַכְךָ (כו,ג)

אפשר לרמוז בס"ד: אם ת'גור' בְּאֶרֶץ הַזֹּאת – ואין זאת אלא תורה (עבודה זרה ב,ב), היינו אם תשים 'מגורך' בעולם הזה בלימוד בתורה הקדושה, אז 'וְאֶהִי עִמָּךְ וְאֶבְרַכְךָ', כמאמרם ז"ל (ברכות ו,א): "אפילו אחד שיושב ועוסק בתורה ששכינה עמו שנאמר (שמות כ,כ): "בְּכֹל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֶזְכֵּר אֶת שְׁמִי אָבּוֹא אֵלַיךְ וּבֵרַכְתִּיךְ".

וַיַּעַתֵּק מִשֵּׁם וַיַּחֲפֹר בְּאֵר אַחֲרַת (כו,בב)

באו פלישתים, רבו ולקחו את הבאר שחפר יצחק. ושוב חפר יצחק באר אחרת ולא התייאש.. מעשה בר יצחק מברדיצ'ב זצ"ל שיצא לערי המדינה לגבות צדקה לפדיון שבויים. שהה בדרך והסתובב מעיר לעיר ולא עלה בידו לגבות כדי הצורך. הרהר הצדיק: "שמא לא עשיתי נכון כאשר התבטלתי מהתורה ויצאתי להסתובב... נוח לי לשבת בביתי ולעסוק בתורה ובעבודה..." בעיירה ששכן ר' יצחק, באותו הזמן, נתפס אדם מישראל בגניבה, חבלו בו וחבשוהו בבית הסוהר. "ראה בני, מה גרמת לעצמך"... אמר ר' יצחק לגנב: "זכור ואל תחזור לסורך הרע". "מה בכך?" ענה הגנב. "אם לא עלה בידי היום לגנוב, יעלה בידי מחר..." אותה שעה נשא ר' יצחק קל וחומר לעצמו, "מה הדיוט זה אינו מתייאש מהפורענות ומהעבירות כל שכן אני שלא אמשוך ידי מהמצווה אם לא הצלחתי היום, אצליח מחר".

וַיְהִי כִּי יָקָן יִצְחָק וַתִּכְהֶין עֵינָיו מֵרֵאָת (כו,א)

מובא במדרש (ב"ר פס"ה ה') וברש"י הביאו: כשנעקד יצחק על גבי המזבח וכו' וראו מלאכי השרת והיו בוכים וירדו דמעותיהם ונפלו על עיניו לפיכך כהו עיניו. ולכאורה קשה להבין וכי בשביל שהיה צדיק ובעל מסירות נפש עד שמלאכי השרת בכו עליו, נעשה סגי נהור. "זו תורה וזו שכרה". ויש לומר דאין זה עונש או מכה ח"ו,

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

אלא דמרום קדושה שקיבל בעיניו מדמעות המלאכים, כשהזקין והוסיף קדושה על קדושתו לא היה יכול להביט על העולם הגשמי. (ירבה תורה – וואידיסלב).

וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זְקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי יוֹם מוֹתִי (כז,ב)

הנה אמרו חז"ל בגמרא (ברכות דף ה.). שצריך האדם להרגיז יצר הטוב על יצר הרע על ידי לימוד תורה וקריאת שמע, ואם לא עוזר לו, יזכיר לו יום המיתה. ועל כך פירש בעל ההפלאה, רבו של החתם סופר זיע"א, שמביא פירוש זה בשמו; משתבח יצחק בפני יעקב "וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זְקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי יוֹם מוֹתִי" – היינו שמעולם לא הוצרכתי להזכיר ליצר הרע את יום המיתה, לפי שבטלתי אותו על ידי לימוד תורה וקריאת שמע.

וַעֲתָה בְּנֵי שְׁמַע בְּקִלִּי לֹאֲשֶׁר אָנִי מַצְוָה אֲתָךְ (כז,ח)

כתוב בפרקי אבות (ו,ב): "אמר רבי יהושע בן לוי, בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי לך לבריות מעלבוניה של תורה". רבותינו אמרו שלפי כוחו של האדם ברוחניות, כך יזכה לשמוע את אותה בת קול המכרזת בכל יום. ובס"ד על כך נבאר את הפסוק: "וַעֲתָה" – אמרו חז"ל (ילקוט שמעוני): "אין וַעֲתָה אלא לשון תשובה", "בני שמע בקלי, לאשר אני מצוה אתך" – רמז לבת קול היוצאת בכל יום מהר חורב וזועקת על עלבונה של התורה שלא עוסקים בה. כלומר לפי גודל "וַעֲתָה" – היינו גודל התשובה שיעשה האדם אז יזכה ל: "שמע בקלי" – כלומר יזכה לשמוע את קולה של הבת קול אשר מצוה אותו לעסוק בתורה.

וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל יַעֲקֹב גִּשְׁה נָא וְאִמְשֶׁף בְּנֵי הָאֵתָה זֶה בְּנֵי עֲשׂוֹ אִם לֹא (כז,כא)

רש"י: "גִּשְׁה נָא וְאִמְשֶׁף": "אמר יצחק בלבו אין דרך עשו להיות שם שמים שגור בפיו".

כתב רבי חיים ויטאל זצוק"ל (בשער הפסוקים): גִּשְׁה נָא וְאִמְשֶׁף בְּנֵי הָאֵתָה ר"ת 'גנובה', כי נצנצה בו רוח הקדש, שברכות אלו היו גנובות מן עשו, וזה בני אינו עשו אלא יעקב.

הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב וְהִידִים יְדֵי עֲשׂוֹ (כז,כב)

רבי יעקב קראנץ, הידוע בכינויו "המגיד מדובנא" זצ"ל, נדד הרבה בקהילות ישראל והטיף להמוני שומעיו לעדן את מידותיהם בתחום שבין אדם לחברו. באחת מדרשותיו על הפסוק: "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב, וְהִידִים יְדֵי עֲשׂוֹ", אמר רבי יעקב: רבים בתוכנו מהדרים עד מאוד בתחומי "הקול" שלהם: מתפללים בציבור שחרית, מנחה וערבית, קובעים עיתים לתורה, ונמנעים גם מלהיכשל באיסורי רכילות ולשון הרע. "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב" מטופל, אפוא, אצלם כדת וכדין. אולם, משמגיעים הדברים ל"יְדֵי" למתן צדקה ולעשיית חסד עם העניים והנדכאים – מתברר לפתע שמקויים אצלם – "וְהִידִים יְדֵי עֲשׂוֹ", והם מוכנים "להרוג ולהיהרג" על כל פרוטה ופרוטה שהם מוציאים מכיסם.

הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב וְהִידִים יְדֵי עֲשׂוֹ (כז,כב)

בספר לחם לפי הטף מובא רמז נפלא על הענין הזה: אם נתבונן על השם "עֲשׂוֹ" במילוי, דהיינו, עין-שין-ויו, נראה, שהאותיות הנגלות המה: עֲשׂוֹ. והאותיות הנעלמות המה ינינו- שהן בגימטריה 136 כמניין קול נמצא שכוחו של "עֲשׂוֹ" נגלה כאשר נעלם הקול של יעקב. אבל כשמתגלה הקול של יעקב, אז בטל כח העשייה של עשו, ואין הידיים ידי עשיו שולטות....

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רוית בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארוז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.